

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 65.966/3
van 10 mei 2019

avis 65.966/3
du 10 mai 2019

over

sur

een ontwerp van besluit van
het Verenigd College van de
Gemeenschappelijke
Gemeenschapscommissie
'betreffende de
Ondersteuningsstructuur voor
de eerstelijnszorg in het
tweetalige gebied
Brussel-Hoofdstad'

un projet d'arrêté du Collège
réuni de la Commission
communautaire commune
'relatif à la structure d'appui à
la première ligne de soins dans
la région bilingue de
Bruxelles-Capitale'

Op 10 april 2019 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Ministers, Leden van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, bevoegd voor het Gezondheidsbeleid, verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie 'betreffende de Ondersteuningsstructuur voor de eerstelijnszorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad'.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 30 april 2019. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraad, voorzitter, Peter SOURBRON en Koen MUYLLE, staatsraden, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 10 mei 2019.

*

Le 10 avril 2019, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par les Ministres, Membres du Collège réuni de la Commission communautaire commune, compétents pour la politique de la Santé, à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté du Collège réuni de la Commission communautaire commune 'relatif à la structure d'appui à la première ligne de soins dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale'.

Le projet a été examiné par la troisième chambre le 30 avril 2019. La chambre était composée de Jeroen VAN NIEUWENHOVE, conseiller d'État, président, Peter SOURBRON et Koen MUYLLE, conseillers d'État, et Annemie GOOSSENS, greffier.

Le rapport a été présenté par Rein THIELEMANS, premier auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Jeroen VAN NIEUWENHOVE, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 10 mai 2019.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Overeenkomstig de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 4 april 2019 ‘betreffende het eerstelijnszorgbeleid’ kan het Verenigd College een beheersovereenkomst sluiten met de eerstelijnsactoren die niet erkend zijn op grond van de ordonnantie en kan er aan deze eerstelijnsactoren een subsidie worden verleend. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van het Verenigd College strekt tot de uitvoering van die ordonnantie door te voorzien in een enkele ondersteuningsstructuur voor het hele “gewest” (lees: het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad),¹ als een instelling met als doel de verbetering van de organisatie en de samenhang van de sector van de eerstelijnszorg in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad via de uitvoering van de opdrachten bepaald in hoofdstuk III van het ontwerp.²

Het ontwerp bepaalt de voorwaarden waaraan de ondersteuningsstructuur moet voldoen opdat ermee een beheersovereenkomst kan worden gesloten (artikel 2 van het ontwerp) voor een duur van vijf jaar (artikel 3). De opdrachten die de ondersteuningsstructuur moet vervullen en de acties die ze daartoe moet ondernemen, worden geregeld (artikelen 4 en 5).

Binnen de perken van de beschikbare begrotingskredieten wordt een subsidie toegekend aan de ondersteuningsstructuur (artikel 6), waarvan de toekenningsvoorwaarden worden bepaald (artikel 7), alsook de regels met betrekking tot de uitbetaling (artikelen 8 en 9), de eindafrekening (artikel 10) en de samenstelling van reserves (artikel 11). De wijze waarop de subsidie moet worden aangevraagd na een publieke oproep, wordt eveneens geregeld (artikel 12).

Het ontwerp bevat voorts bepalingen over de controle, die wordt uitgeoefend door twee regeringscommissarissen en die kan leiden tot de nietigverklaring van een beslissing van de ondersteuningsstructuur door het Verenigd College. Ook de controle door de diensten van het Verenigd College wordt geregeld (artikelen 13 tot 19).

Artikel 20 van het ontwerp voorziet in de opheffing van de volgende koninklijke besluiten:

- het koninklijk besluit van 19 juni 1997 ‘houdende vaststelling van de subsidie toegekend aan de samenwerkingsverbanden inzake palliatieve verzorging tussen verzorgingsinstellingen en -diensten en houdende regeling van de toekenningsprocedure’;

¹ Artikel 1, 3°, van het ontwerp.

² Artikel 1, 1°, van het ontwerp.

- het koninklijk besluit van 8 juli 2002 ‘tot vaststelling van de normen voor de bijzondere erkenning van geïntegreerde diensten voor thuisverzorging’;
- het koninklijk besluit van 14 mei 2003 ‘tot vaststelling van de verstrekkingen omschreven in artikel 34, eerste lid, 13°, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994’;
- het koninklijk besluit van 15 december 2009 ‘tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen een financiering toekent aan de geïntegreerde diensten voor thuisverzorging’.

RECHTSGROND

3. De artikelen 1 tot 12 van het ontworpen besluit vinden rechtsgrond in de artikelen 13, § 2, 14, 3°, en 16 van de ordonnantie van 4 april 2019.

De artikelen 13 tot 19 van het ontworpen besluit vinden rechtsgrond in artikel 17, vierde lid, van de ordonnantie van 4 april 2019, dat het Verenigd College machtigt om de regels inzake het toezicht vast te stellen.

De rechtsgrond voor artikel 20 van het ontworpen besluit, dat een aantal koninklijke besluiten opheft, wordt geboden door de artikelen 34, eerste lid, 13°, 35, § 1, zesdelid, en 36terdecies van de wet ‘betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, gecoördineerd op 14 juli 1994, artikel 170, § 1, van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 ‘op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen’ en artikel 14 van de ordonnantie van 4 april 2019.

VORMVEREISTEN

4. De gemachtigde betoogde dat de ondersteuningsstructuur een niet-economische dienst van algemeen belang levert, zodat de ontworpen regeling niet moet worden aangemeld bij de Europese Commissie op grond van artikel 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Gelet op de opdrachten van de ondersteuningsstructuur en de vereisten inzake rechtsvorm en samenstelling, kan met die stelling worden ingestemd.

5. De gemachtigde bevestigde dat de evaluatie vanuit het oogpunt van handistreaming bedoeld in artikel 4, § 3, van de ordonnantie van 23 december 2016 ‘houdende integratie van de handicapdimensie in de beleidslijnen van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie’, nog moet gebeuren.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het vervullen van dat vormvereiste nog wijzigingen zou ondergaan, moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ALGEMENE OPMERKINGEN

6. Sommige bepalingen van het ontwerp wekken de indruk dat de ondersteuningsstructuur ondersteuning zal bieden aan alle actoren van de eerstelijnszorg gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, ook aan degenen die niet tot de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie kunnen worden gerekend.³ De ondersteuningsstructuur moet bovendien samenwerken met “de ziekenhuizen en andere residentiële zorgstructuren”.⁴ In de nota aan de leden van het Verenigd College wordt eveneens gewag gemaakt van de noodzaak “om de samenwerking tussen alle onderscheiden actoren van de eerstelijnszorg te vergemakkelijken”, en dat wordt beoogd de zichtbaarheid te verbeteren van “alle diensten [die] onder de bevoegdheid van de Cocof, van de VGC of van de GGC ressorteren”.

De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende:

“Het beoogde doel is dat de door deze ondersteuningsstructuur ontwikkelde tools of diensten voor alle Brusselse eerstelijnszorgactoren dienstig kunnen zijn. Bijvoorbeeld, een van de opdrachten die door deze structuur zou kunnen worden uitgevoerd is het opmaken van een cartografie van alle Brusselse eerstelijnszorgactoren zodat, bijvoorbeeld, een huisarts een beter zicht kan krijgen over de eerstelijnszorgactoren (bijv. de verpleegsters, ...) die hun praktijk in dezelfde buurt dan de zijne uitoefenen, ongeacht of deze eerstelijnsactoren onder de bevoegdheid van de GGC of van een andere instelling vallen.

De GGC kan, o.i., een instelling die onder haar bevoegdheid valt subsidiëren voor dergelijke opdrachten zonder dat er een samenwerkingsakkoord hiervoor nodig is.

In het recente advies met nummer 64.944 (over de Vlaamse decreet eerste lijn) heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om instellingen waarvoor zij niet bevoegd is (de Brusselse OCMW's en gemeentes) uit te nodigen om deel te nemen aan een Vlaamse instelling (de zogenaamde ‘zorgraden’), zonder dat een samenwerkingsakkoord hiervoor nodig is. Dit dient te worden gezien als een vorm van samenwerking tussen instellingen die onder verschillende bevoegde overheden ressorteren zonder plicht om een samenwerkingsakkoord te sluiten.

De samenwerking tussen de ondersteuningsstructuur en de eerstelijnszorgactoren die niet onder de bevoegdheid van de GGC vallen dienen in die zin te worden begrepen.”

In het door de gemachtigde aangehaalde advies over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘betreffende de organisatie van de eerstelijnszorg, de regionale zorgplatformen en de ondersteuning van de eerstelijnszorgaanbieders’ heeft de Raad van State het volgende opgemerkt:⁵

“5.2. Er bestaat op zich geen bevoegdheidsrechtelijk bezwaar tegen het tekstvoorstel van de gemachtigde inzake het betrekken van ziekenhuizen bij de regionale zorgplatformen, op louter vrijwillige basis en zonder dat zij verplichtingen aangaan. Maar anders dan de gemachtigde lijkt voor te houden, is er wel degelijk een bevoegdheidsrechtelijke grondslag om de ziekenhuizen en de

³ Artikelen 1, 1°, 4, tweede lid, en 5, 3°, van het ontwerp.

⁴ Artikel 2, 7°, van het ontwerp.

⁵ Adv.RvS 64.944/3 van 24 januari 2019, *Parl.St.* VI.Parl. 2018-19, nr. 1878/1, 114.

ziekenhuissamenwerkingsverbanden te verplichten deel te nemen aan de regionale zorgplatformen.

De gemeenschapsbevoegdheid inzake ziekenhuizen reikt niet zover als de gemeenschapsbevoegdheden voor de overige gezondheidszorgvoorzieningen die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, gelet op de uitzonderingen vervat in artikel 5, § 1, I, eerste lid, 1°, a) tot d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Dat neemt evenwel niet weg dat de gemeenschappen onder meer beschikken over de principiële bevoegdheid inzake de erkenningsnormen voor de betrokken afdelingen en ziekenhuizen, met uitzondering van de ‘organieke wetgeving’ bedoeld in artikel 5, § 1, I, eerste lid, 1°, a), van de voormelde bijzondere wet. De deelname aan de regionale zorgplatformen zou dan ook kunnen worden opgelegd in de vorm van een erkenningsvoorwaarde voor de betrokken ziekenhuizen en ziekenhuissamenwerkingsverbanden, aangezien een dergelijke verplichting niet onder de ‘organieke wetgeving’ lijkt te vallen.”

Zoals in dat advies is uiteengezet, is het mogelijk voor de ondersteuningsstructuur om samen te werken met actoren waarvoor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie niet bevoegd is, zolang die samenwerking wordt ingericht op een louter vrijwillige basis. Dat impliceert dat de ondersteuningsstructuur niet kan worden verplicht om effectief een dergelijke samenwerking tot stand te brengen, omdat een dergelijke samenwerking niet aan die actoren kan worden opgelegd. De aangehaalde ontworpen bepalingen moeten in dat licht worden herzien.

7. De artikelen 2 en 6 van het ontwerp houden in dat een overeenkomst wordt gesloten met en subsidies worden toegekend aan een enkele ondersteuningsstructuur. Op de vraag hoe die beperking tot een enkele ondersteuningsstructuur kan worden verantwoord en hoe de selectie zal gebeuren als er meer kandidaten zijn, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De bedoeling is om één structuur te financieren voor het hele Brusselse gewest om de coherentie en de efficiëntie van de aangeboden diensten voor de eerstelijnszorgactoren te bevorderen. [H]et [heeft] geen zin dat de GGC twee of meer instellingen financiert zodat er twee of meer mappen worden opgemaakt. Naast een verspilling van de overheidsmiddelen zou dit de inefficiëntie van de uitgevoerde opdracht voor gevolg hebben en het in de war brengen van de eerstelijnszorgactoren, wat de GGC net tracht te vermijden.

Met het oog op het gelijkheidsbeginsel wordt een selectieprocedure voorzien in artikel 12 van het ontwerp. De criteria op grond waarvan de selectie zal moeten geschieden worden opgesomd in artikel 12, §1. De selectie zal gebeuren door de administratie en het Verenigd College (artikel 12, §2).”

Met de verantwoording van de keuze voor een enkele ondersteuningsstructuur kan worden ingestemd, maar dat een selectie tussen verschillende potentiële kandidaten plaatsvindt en op grond van welke criteria die selectie gebeurt, blijkt onvoldoende uit artikel 12 van het ontwerp. Die bepaling moet dan ook worden aangevuld.

8. De ontworpen regeling voorziet in het toezicht op de ondersteuningsstructuur, die noodzakelijkerwijze een vereniging is,⁶ door middel van regeringscommissarissen. Die regeringscommissarissen kunnen een opschortend beroep instellen bij het Verenigd College tegen “elke beslissing die zij in strijd achten met het goed[e] financiële beheer, de wettelijkheid [van de genomen beslissingen], het goed bestuur [van de ondersteuningsstructuur] of de [naleving van de uitvoering van de] overeenkomst”. Het Verenigd College kan de beslissing vervolgens vernietigen.⁷ Op de vraag of deze wijze van toezicht niet strijdig is met de vrijheid van vereniging, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Het Grondwettelijk Hof heeft reeds geoordeeld dat artikel 27 van de Grondwet een overheid niet belet te voorzien in werkings- en toezichtsmodaliteiten wanneer de vereniging overheidssubsidies ontvangt (Arbitragehof, 20 oktober 2005, 2005/154, B.16). Vereist is dan wel dat deze werkings- en toezichtsmodaliteiten verantwoord zijn voor het toezicht op de controle van de besteding van de subsidies of de uitvoering van de openbare dienst (M. De Groot, Overheidstoezicht op private rechtspersonen belast met taken van openbare dienst, die Keure, Brugge 2018, p. 500). Op zich verzet de vrijheid van vereniging zich niet tegen het feit dat de overheid zelf lid wordt van een private vereniging.

Welnu dient te worden opgemerkt dat de regeringscommissarissen bedoeld in het ontworpen besluit zelfs geen lid van de ondersteuningsstructuur zijn. Ze wonen de vergadering bij slechts met raadgevende stem en zullen het statuut van bestuurders of leden niet kunnen hebben.

Verder dient hun aanwezigheid enerzijds te worden gezien als een vorm van toezicht op de uitvoering van de door de GGC gefinancierd opdrachten maar anderzijds, ook, als een modaliteit van samenwerking tussen de GGC en de ondersteuningsstructuur. De GGC wenst immers zich te verzekeren dat de door haar financiële middelen, alleen en enkel, voor de door haar gefinancierde opdracht worden aangewend.

Artikel 13 bepaalt duidelijk dat de controle die door de regeringscommissarissen zal geschieden zich beperkt tot het zich verzekeren van het gepaste gebruik van de toegekende subsidie. Er is dan ook geen algemene controle over de werking van de vereniging maar enkel een controle die gelinkt wordt aan de aanwending van de door de GGC toegekende subsidie. Dit kan gelinkt worden aan artikel 83 van de bovenvermelde ordonnantie van 21 november 2006 dat bepaalt dat de door de GGC verleende subsidie moeten worden aangewend voor de doeleinden waarvoor zij werd verleend. De regeringscommissarissen dienen erop te waken dat dit effectief het geval is.

Tot slotte heeft het Grondwettelijk reeds aanvaard dat door de voordelen van een erkenningsregeling te aanvaarden, aanvaardt de betrokken private vereniging, minstens impliciet, de daaraan verbonden toezichtsmechanisme. Betreffende artikel 20 van de Grondwet heeft het Hof (toen Arbitrage Hof) reeds geoordeeld wat volgt:

‘De in artikel 20 [thans: 27] van de Grondwet gewaarborgde vrijheid van vereniging verhindert evenmin dat private instellingen die aanspraak willen maken op nauwe samenwerking met een publiekrechtelijke instelling onderworpen worden aan werkings- en toezichtsmodaliteiten die, gelet op die bijzondere verhouding en

⁶ Artikel 2, 3°, van het ontwerp. Volgens de terminologie van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen (zoals ingevoerd bij de wet van 23 maart 2019 ‘tot invoering van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en houdende diverse bepalingen’) gaat het dan om een vereniging zonder winstoogmerk of om een internationale vereniging zonder winstoogmerk (zie artikel 1:6, § 2, van het voormelde Wetboek).

⁷ Artikelen 13, 15 en 16 van het ontwerp.

ten deze inzonderheid het beroep op overheidsmiddelen, verantwoord zijn.’ (Arbitragehof, 11 februari 1993, 10/93, B.8.3.).”

Het Grondwettelijk Hof heeft effectief geoordeeld dat “[a]rtikel 27 van de Grondwet, dat het recht erkent om zich te verenigen, alsook het recht om zich niet te verenigen, en verbiedt dat recht aan preventieve maatregelen te onderwerpen, (...) de [ordonnantie]gever niet [belet] te voorzien in werkings- en toezichtsmodaliteiten, wanneer de vereniging overheidssubsidies ontvangt”.⁸ Dat artikel 14 van het ontwerp voorziet in de verplichte aanwezigheid, met raadgevende stem, van de regeringscommissarissen bij de vergaderingen van de raad van bestuur en van de algemene vergadering van de ondersteuningsstructuur is op zich niet problematisch. Dat is echter anders voor de omschrijving van de gevallen waarin de regeringscommissarissen kunnen optreden, die immers veel verder gaat dan wat nog gerekend kan worden tot de belangen van de overheid bij een doelmatige en wettelijke besteding van haar overheidssubsidies aan de ondersteuningsstructuur. Daar komt nog bij dat de vernietigingsbevoegdheid die aan het Verenigd College wordt verleend, een zeer verregaande maatregel is die gebruikelijk is bij het bestuurlijk toezicht op overheidsinstanties, maar niet bij particuliere organisaties, temeer daar de vernietigingsgronden, zoals zo-even is uiteengezet, zeer ruim zijn omschreven.

Het is dan ook zeer de vraag of de beperking van de vrijheid van vereniging door de ontworpen toezichtregeling noodzakelijk is voor de nagestreefde doelstelling, namelijk dat de “financiële middelen [van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie], alleen en enkel, voor de door haar gefinancierde opdracht worden aangewend” en of de maatregel evenredig is met die doelstelling. De ontworpen bepalingen moeten dan ook fundamenteel worden herzien in dat licht.

9. De hoofdstukken IV (tweede vermelding)⁹ en V moeten worden vernummerd tot de hoofdstukken V en VI.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

10. De vermelding van de rechtsgrond in de aanhef moet worden aangepast overeenkomstig hetgeen is uiteengezet in opmerking 3. Bovendien moet worden verwezen naar de ordonnantie van 4 april 2019 (niet: 22 maart 2019).

Die laatste opmerking geldt ook voor artikel 1, 2°, van het ontwerp.

11. In het huidige negende lid van de aanhef moet worden verwezen naar artikel 84, § 1, eerste lid, 2° (niet: 1°), van de wetten op de Raad van State.

⁸ GwH 20 oktober 2005, nr. 154/2005, B.16.

⁹ Overigens kan het Nederlandstalige opschrift van dit hoofdstuk (“Controle”) beter worden gewijzigd in “Toezicht”, overeenkomstig hoofdstuk V van de ordonnantie van 4 april 2019.

Artikel 2

12. Met “de [lees: het] samenwerkingsverband van psychiatrische instellingen en diensten”, vermeld in artikel 2, 6°, van het ontwerp, bedoelt men volgens de gemachtigde de samenwerkingsverbanden vermeld in het koninklijk besluit van 10 juli 1990 ‘houdende vaststelling van de normen voor de erkenning van samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten’. Met “het gewestelijke platform voor de elektronische uitwisseling van gezondheidsgegevens” in dezelfde bepaling bedoelt men volgens de gemachtigde het platform waarvan gewag wordt gemaakt in de ordonnantie van 4 april 2019 ‘betreffende het elektronisch uitwisselingsplatform voor gezondheidsgegevens’. Met de “andere residentiële zorgstructuren”, vermeld in artikel 2, 7°, van het ontwerp, bedoelt men volgens de gemachtigde onder meer de rusthuizen.

Het is raadzaam om deze omschrijvingen in die bepalingen te verduidelijken of om definities toe te voegen in artikel 1 van het ontwerp.

Artikel 4

13. In artikel 4, tweede lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van de prioritaire doelgroep van de ondersteuningsstructuur, wat de indruk wekt dat er nog andere doelgroepen zouden zijn, hetgeen niet overeenstemt met het toepassingsgebied van de ordonnantie van 4 april 2019, zoals omschreven in onder meer artikel 2, 2°, ervan. De gemachtigde bevestigde dat het woord “prioritaire” beter kan worden weggelaten.

Artikel 5

14. Overeenkomstig artikel 5, 2°, van het ontwerp ontwikkelt de ondersteuningsstructuur “binnen de grenzen van haar opdrachten, diensten voor en met de patiënten, hun mantelzorgers, hun families en hun verzorgers”. Op de vraag of dit betekent dat de ondersteuningsstructuur enkel (de oprichting van) dergelijke diensten bevordert, dan wel zelf dergelijke diensten zal verlenen, verklaarde de gemachtigde het volgende:

“Het is de bedoeling dat de ondersteuningsstructuur zelf geen zorg verleent met uitzondering van eventueel psychologisch ondersteuning van zorgverleners inclusief ‘aidants-proches’ (niet professioneel zorgverleners) die (psychologisch) moeilijkheden ondervinden met een bepaald moeilijk zorgsituatie.”

Dit wordt het best verduidelijkt.

Artikelen 7 en 8

15. Uit de artikelen 7 en 8 van het ontwerp komt niet zo duidelijk naar voor welk van de in artikel 15, § 1, van de ordonnantie van 4 april 2019 vermelde subsidiëeringsmechanismen precies wordt bedoeld. Het is raadzaam om dit beter tot uiting te laten komen, zodat geen twijfel kan bestaan aangaande de verenigbaarheid van de ontworpen bepalingen met de aangehaalde ordonnantiebepaling.

Artikel 9

16. De gemachtigde bevestigde dat het niet de bedoeling is om met de regeling inzake de opschorting van de uitbetaling van de subsidie in artikel 9 van het ontwerp in te gaan tegen hetgeen wordt bepaald in de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ of in artikel 85, eerste lid, 1°, van de ordonnantie van 21 november 2006 ‘houdende de bepalingen die van toepassing zijn op de begroting, de boekhouding en de controle’. Aangezien de ontworpen bepaling ook niets lijkt toe te voegen aan die bepalingen, kan ze beter worden weggelaten.

Artikel 11

17. In artikel 11, tweede lid, tweede zin, van het ontwerp wordt bepaald dat de leden van het Verenigd College bevoegd voor het gezondheidsbeleid zich kunnen verzetten tegen de samenstelling van de reserve bedoeld in artikel 16 van de ordonnantie van 4 april 2019. De gemachtigde verklaarde daarover het volgende:

“De Ministers moeten erop toezien dat (overeenkomstig artikel 16 van de ordonnantie) de reserve alleen mag worden aangewend voor een en dezelfde doelstelling of voor een verwante doelstelling in de gesubsidieerde activiteit waarvoor de initiële subsidie werd toegekend. Ze zullen voortaan moeten nagaan of de door de ondersteuningsstructuur voorgelegd redenen die de samenstelling van de reserve verantwoordt al dan niet verenigbaar zijn met de opdrachten en voorwaarden van het ontworpen besluit alsook van de beheersovereenkomst.”

De ontworpen bepaling kan beter in die zin worden verduidelijkt, mede gelet op hetgeen is uiteengezet in opmerking 8.

Artikel 12

18. In artikel 12 van het ontwerp wordt zowel gewag gemaakt van een publieke oproep voor het *sluiten van een overeenkomst* met een ondersteuningsstructuur als van het indienen van een *aanvraag tot subsidiëring* als ondersteuningsstructuur, terwijl het duidelijk de bedoeling is dat het sluiten van de overeenkomst en de toekenning van de subsidies intrinsiek verbonden zijn. De gemachtigde stelde voor om dit beter uit de verf te laten komen door artikel 12, § 1, van het ontwerp als volgt te redigeren:

“Art. 12. § 1. Wanneer het Verenigd College een overeenkomst met een ondersteuningsstructuur wenst af te sluiten, lanceert het een publieke oproep.

Het nodigt de organisaties die aan de in artikel 2 bedoelde voorwaarden voldoen uit om op de publieke oproep te antwoorden. Deze organisaties beschikken minimaal over 20 werkdagen om een dossier, bij het bestuur, in te dienen, dat de volgende documenten bevat: (...).”

Met dat tekstvoorstel kan worden ingestemd.

Desalniettemin blijft de opname van deze bepaling in afdeling 2 (“Procedure betreffende de subsidieaanvraag”) van hoofdstuk IV (“Subsidie”), terwijl er ook een hoofdstuk II (“Overeenkomst”) is met bepalingen over het sluiten van de overeenkomst, voor verwarring zorgen. Het is raadzaam om de indeling van de bepalingen over het sluiten van de overeenkomst enerzijds en de aanvraag van de subsidie anderzijds nog beter op elkaar af te stemmen, eventueel met aanpassing van de opschriften van de voormelde hoofdstukken en afdeling.

Artikel 19

19. Aangezien artikel 19 van het ontwerp voortbouwt op artikel 17, tweede lid, van de ordonnantie van 4 april 2019 en het ten dele parafraseert, kan de ontworpen bepaling beter aanvangen met de zinsnede “Overeenkomstig artikel 17, tweede lid, van de ordonnantie, (...)”.

Slotopmerking

20. De uitvoeringsbepaling ontbreekt.

*

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique, et l'accomplissement des formalités prescrites.

*

PORTÉE DU PROJET

2. Conformément à l'ordonnance de la Commission communautaire commune du 4 avril 2019 'relative à la politique de première ligne de soins', le Collège réuni peut conclure un contrat de gestion avec les acteurs de la première ligne de soins non agréés sur la base de l'ordonnance et une subvention peut être accordée à ces acteurs. Le projet d'arrêté du Collège réuni soumis pour avis a pour objet de donner exécution à cette ordonnance en prévoyant une seule structure d'appui pour l'ensemble de la « région » (lire : la région bilingue de Bruxelles-Capitale)¹, en tant qu'institution qui a pour but de renforcer l'organisation et la cohérence du secteur de la première ligne de soins dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale en exécutant les missions visées au chapitre III du projet².

Le projet fixe les conditions auxquelles doit répondre la structure d'appui pour qu'un contrat de gestion puisse être conclu avec celle-ci (article 2 du projet) pour une durée de cinq ans (article 3). Le projet règle les missions que la structure d'appui doit accomplir et les actions qu'elle doit entreprendre à cet effet (articles 4 et 5).

Dans les limites des crédits budgétaires disponibles, une subvention est accordée à la structure d'appui (article 6), dont les conditions d'octroi sont fixées (article 7) ainsi que les modalités de paiement (articles 8 et 9), le décompte final (article 10) et la constitution de réserves (article 11). Les modalités de la demande de subvention après un appel public sont également réglées (articles 12).

Le projet contient par ailleurs des dispositions relatives au contrôle exercé par deux commissaires du gouvernement et qui peut entraîner l'annulation d'une décision de la structure d'appui par le Collège réuni. Il règle également le contrôle par les services du Collège réuni (articles 13 à 19).

L'article 20 du projet abroge les arrêtés royaux suivants :

- l'arrêté royal du 19 juin 1997 'fixant le subsidie alloué aux associations entre établissements de soins et services en matière de soins palliatifs et réglant les modalités d'octroi' ;
- l'arrêté royal du 8 juillet 2002 'fixant les normes pour l'agrément spécial des services intégrés de soins à domicile' ;

¹ Article 1er, 3°, du projet.

² Article 1er, 1°, du projet.

- l'arrêté royal du 14 mai 2003 'déterminant les prestations visées à l'article 34, alinéa 1er, 13°, de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités, coordonnée le 14 juillet 1994' ;
- l'arrêté royal du 15 décembre 2009 'fixant les conditions dans lesquelles l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités accorde un financement aux services intégrés de soins à domicile'.

FONDEMENT JURIDIQUE

3. Les articles 1er à 12 de l'arrêté en projet trouvent un fondement juridique dans les articles 13, § 2, 14, 3°, et 16 de l'ordonnance du 4 avril 2019.

Les articles 13 à 19 de l'arrêté en projet trouvent un fondement juridique dans l'article 17, alinéa 4, de l'ordonnance du 4 avril 2019, qui habilite le Collège réuni à arrêter les règles relatives au contrôle.

Les articles 34, alinéa 1er, 13°, 35, § 1er, alinéa 6, et 36^{terdecies} de la loi 'relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités', coordonnée le 14 juillet 1994, 170, § 1er, de la loi coordonnée du 10 juillet 2008 'sur les hôpitaux et autres établissements de soins' et 14 de l'ordonnance du 4 avril 2019 procurent le fondement juridique à l'article 20 de l'arrêté en projet, qui abroge un certain nombre d'arrêtés royaux.

FORMALITÉS

4. Le délégué a soutenu que la structure d'appui fournit un service non économique d'intérêt général, de sorte que la réglementation en projet ne doit pas être notifiée à la Commission européenne en vertu de l'article 108, paragraphe 3, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne. Compte tenu des missions de la structure d'appui et des exigences relatives à la forme juridique et à la composition, on peut se rallier à cette thèse.

5. Le délégué a confirmé que l'évaluation au regard du principe de handstreaming visé à l'article 4, § 3, de l'ordonnance du 23 décembre 2016 'portant intégration de la dimension du handicap dans les lignes politiques de la Commission communautaire commune' doit encore avoir lieu.

Si l'accomplissement de cette formalité devait encore donner lieu à des modifications du texte soumis au Conseil d'État, les dispositions modifiées ou ajoutées devraient être soumises à la section de législation, conformément à la prescription de l'article 3, § 1er, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État.

OBSERVATIONS GÉNÉRALES

6. Certaines dispositions du projet donnent l'impression que la structure d'appui offrira un soutien à tous les acteurs de la première ligne de soins établis dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale, également à ceux qui ne relèvent pas de la compétence de la Commission communautaire commune³. En outre, la structure d'appui doit collaborer avec « les hôpitaux et autres structures de soins résidentielles »⁴. La note aux membres du Collège réuni mentionne également la nécessité « de faciliter la collaboration entre tous les différents acteurs de la première ligne de soins » et que le but est d'améliorer la lisibilité de « tous les services [qui] relèvent de la Cocof, de la VGC ou de la Cocom ».

À cet égard, le délégué a déclaré ce qui suit :

« Het beoogde doel is dat de door deze ondersteuningsstructuur ontwikkelde tools of diensten voor alle Brusselse eerstelijnszorgactoren dienstig kunnen zijn. Bijvoorbeeld, een van de opdracht die door deze structuur zou kunnen worden uitgevoerd is het opmaken van een cartografie van alle Brusselse eerstelijnszorgactoren zodat, bijvoorbeeld, een huisarts een beter zicht kan krijgen over de eerstelijnszorgactoren (bijv. de verpleegsters, ...) die hun praktijk in dezelfde buurt dan de zijne uitoefenen, ongeacht of deze eerstelijnsactoren onder de bevoegdheid van de GGC of van een andere instelling vallen.

De GGC kan, o.i., een instelling die onder haar bevoegdheid valt subsidiëren voor dergelijke opdracht zonder dat er een samenwerkingsakkoord hiervoor nodig is.

In het recente advies met nummer 64.944 (over de Vlaamse decreet eerste lijn) heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om instellingen waarvoor zij niet bevoegd is (de Brusselse OCMW's en gemeentes) uit te nodigen om deel te nemen aan een Vlaamse instelling (de zogenaamde 'zorgraden'), zonder dat een samenwerkingsakkoord hiervoor nodig is. Dit dient te worden gezien als een vorm van samenwerking tussen instellingen die onder verschillende bevoegde overheden ressorteren zonder plicht om een samenwerkingsakkoord te sluiten.

De samenwerking tussen de ondersteuningsstructuur en de eerstelijnszorgactoren die niet onder de bevoegdheid van de GGC vallen dienen in die zin te worden begrepen ».

Dans l'avis sur un avant-projet de décret de la Communauté flamande 'betreffende de organisatie van de eerstelijnszorg, de regionale zorgplatformen en de ondersteuning van de eerstelijnszorgaanbieders', cité par le délégué, le Conseil d'État a formulé les observations suivantes⁵ :

« 5.2. Er bestaat op zich geen bevoegdheidsrechtelijk bezwaar tegen het tekstvoorstel van de gemachtigde inzake het betrekken van ziekenhuizen bij de regionale zorgplatformen, op louter vrijwillige basis en zonder dat zij verplichtingen aangaan. Maar anders dan de gemachtigde lijkt voor te houden, is er wel degelijk een bevoegdheidsrechtelijke grondslag om de ziekenhuizen en de ziekenhuissamenwerkingsverbanden te verplichten deel te nemen aan de regionale zorgplatformen.

³ Articles 1er, 1°, 4, alinéa 2, et 5, 3°, du projet.

⁴ Article 2, 7°, du projet.

⁵ Avis C.E. 64.944/3 du 24 janvier 2019, *Doc. parl.*, Parl. fl., 2018-19, n° 1878/1, p. 114.

De gemeenschapsbevoegdheid inzake ziekenhuizen reikt niet zover als de gemeenschapsbevoegdheden voor de overige gezondheidszorgvoorzieningen die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, gelet op de uitzonderingen vervat in artikel 5, § 1, I, eerste lid, 1°, a) tot d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Dat neemt evenwel niet weg dat de gemeenschappen onder meer beschikken over de principiële bevoegdheid inzake de erkenningsnormen voor de betrokken afdelingen en ziekenhuizen, met uitzondering van de ‘organieke wetgeving’ bedoeld in artikel 5, § 1, I, eerste lid, 1°, a), van de voormelde bijzondere wet. De deelname aan de regionale zorgplatformen zou dan ook kunnen worden opgelegd in de vorm van een erkenningsvoorwaarde voor de betrokken ziekenhuizen en ziekenhuissamenwerkingsverbanden, aangezien een dergelijke verplichting niet onder de ‘organieke wetgeving’ lijkt te vallen ».

Comme l'expose cet avis, il est possible pour la structure d'appui de collaborer avec des acteurs qui ne relèvent pas de la compétence de la Commission communautaire commune, tant que cette collaboration est organisée sur une base purement volontaire. Cela implique que la structure d'appui ne peut pas être obligée de mettre effectivement en place une telle collaboration, celle-ci ne pouvant pas être imposée à ces acteurs. Les dispositions en projet invoquées doivent être revues sous cet angle.

7. Les articles 2 à 6 du projet prévoient qu'un contrat est conclu avec une seule structure d'appui et que des subventions sont accordées à cette seule structure. À la question de savoir comment cette restriction à une seule structure d'appui peut être justifiée et comment la sélection sera opérée lorsqu'il y a plusieurs candidats, le délégué a répondu ce qui suit :

« De bedoeling is om één structuur te financieren voor het hele Brusselse gewest om de coherentie en de efficiëntie van de aangeboden diensten voor de eerstelijnszorgactoren te bevorderen. [H]et [heeft] geen zin dat de GGC twee of meer instellingen financiert zodat er twee of meer mappen worden opgemaakt. Naast een verspilling van de overheidsmiddelen zou dit de inefficiëntie van de uitgevoerde opdracht voor gevolg hebben en het in de war brengen van de eerstelijnszorgactoren, wat de GGC net tracht te vermijden.

Met het oog op het gelijkheidsbeginsel wordt een selectieprocedure voorzien in artikel 12 van het ontwerp. De criteria op grond waarvan de selectie zal moeten geschieden worden opgesomd in artikel 12, §1. De selectie zal gebeuren door de administratie en het Verenigd College (artikel 12, § 2) ».

On peut se rallier à la justification du choix d'une seule structure d'appui, mais l'article 12 du projet ne fait pas apparaître suffisamment qu'une sélection a lieu entre différents candidats potentiels et sur la base de quels critères cette sélection est opérée. Il convient dès lors de compléter cette disposition.

8. La réglementation en projet prévoit le contrôle de la structure d'appui, qui est nécessairement une association ⁶, par des commissaires du gouvernement. Ces commissaires du gouvernement peuvent introduire un recours suspensif devant le Collège réuni contre « toute décision qu'ils estiment contraire à la bonne gestion financière, à la légalité [des décisions prises], à la bonne gouvernance [de la structure d'appui] ou au [respect de l'exécution du] contrat ». Le Collège réuni peut ensuite annuler la décision ⁷. À la question de savoir si ces modalités de contrôle ne sont pas contraires à la liberté d'association, le délégué a donné la réponse suivante :

« Het Grondwettelijk Hof heeft reeds geoordeeld dat artikel 27 van de Grondwet een overheid niet belet te voorzien in werkings- en toezichtsmodaliteiten wanneer de vereniging overheidssubsidies ontvangt (Arbitragehof, 20 oktober 2005, 2005/154, B.16). Vereist is dan wel dat deze werkings- en toezichtsmodaliteiten verantwoord zijn voor het toezicht op de controle van de besteding van de subsidies of de uitvoering van de openbare dienst (M. De Groot, Overheidstoezicht op private rechtspersonen belast met taken van openbare dienst, die Keure, Brugge 2018, p. 500). Op zich verzet de vrijheid van vereniging zich niet tegen het feit dat de overheid zelf lid wordt van een private vereniging.

Welnu dient te worden opgemerkt dat de regeringscommissarissen bedoeld in het ontworpen besluit zelfs geen lid van de ondersteuningsstructuur zijn. Ze wonen de vergadering bij slechts met raadgevende stem en zullen het statuut van bestuurders of leden niet kunnen hebben.

Verder dient hun aanwezigheid enerzijds te worden gezien als een vorm van toezicht op de uitvoering van de door de GGC gefinancierd opdrachten maar anderzijds, ook, als een modaliteit van samenwerking tussen de GGC en de ondersteuningsstructuur. De GGC wenst immers zich te verzekeren dat de door haar financiële middelen, alleen en enkel, voor de door haar gefinancierde opdracht worden aangewend.

Artikel 13 bepaalt duidelijk dat de controle die door de regeringscommissarissen zal geschieden zich beperkt tot het zich verzekeren van het gepaste gebruik van de toegekende subsidie. Er is dan ook geen algemene controle over de werking van de vereniging maar enkel een controle die gelinkt wordt aan de aanwending van de door de GGC toegekende subsidie. Dit kan gelinkt worden aan artikel 83 van de bovenvermelde ordonnantie van 21 november 2006 dat bepaalt dat de door de GGC verleende subsidie moeten worden aangewend voor de doeleinden waarvoor zij werd verleend. De regeringscommissarissen dienen erop te waken dat dit effectief het geval is.

Tot slotte heeft het Grondwettelijk reeds aanvaard dat door de voordelen van een erkenningsregeling te aanvaarden, aanvaardt de betrokken private vereniging, minstens impliciet, de daaraan verbonden toezichtsmechanisme. Betreffende artikel 20 van de Grondwet heeft het Hof (toen Arbitrage Hof) reeds geoordeeld wat volgt:

‘De in artikel 20 [thans: 27] van de Grondwet gewaarborgde vrijheid van vereniging verhindert evenmin dat private instellingen die aanspraak willen maken op nauwe samenwerking met een publiekrechtelijke instelling onderworpen worden aan werkings- en toezichtsmodaliteiten die, gelet op die bijzondere verhouding en

⁶ Article 2, 3°, du projet. Selon la terminologie du Code des sociétés et des associations (instauré par la loi du 23 mars 2019 ‘introduisant le Code des sociétés et des associations et portant des dispositions diverses’), il s’agit donc d’une association sans but lucratif ou d’une association internationale sans but lucratif (voir l’article 1:6, § 2, du Code précité).

⁷ Articles 13, 15 et 16 du projet.

ten deze inzonderheid het beroep op overheidsmiddelen, verantwoord zijn.' (Arbitragehof, 11 februari 1993, 10/93, B.8.3.) ».

La Cour constitutionnelle a effectivement jugé que « [l']article 27 de la Constitution, qui reconnaît le droit de s'associer, comme celui de ne pas s'associer, et interdit de soumettre ce droit à des mesures préventives, n'empêche pas le législateur [régional bruxellois] de prévoir des modalités de fonctionnement et de contrôle lorsque l'association est subventionnée par les pouvoirs publics »⁸. Le fait que l'article 14 du projet prévoit la présence obligatoire, avec voix consultative, des commissaires du gouvernement aux réunions du conseil d'administration et de l'assemblée générale de la structure d'appui ne pose pas problème en soi. Il en va toutefois autrement pour la définition des cas dans lesquels les commissaires du gouvernement peuvent intervenir, qui va en effet bien au-delà de ce qui peut encore être considéré comme constitutif des intérêts que l'autorité peut avoir à une affectation efficace et légale de ses subventions publiques à la structure d'appui. En outre, la compétence d'annulation attribuée au Collège réuni est une mesure très radicale à laquelle on recourt habituellement lors du contrôle administratif des organismes publics, mais pas des organismes privés, d'autant que les motifs d'annulation, ainsi qu'il vient d'être exposé, sont définis en termes très larges.

Il est dès lors douteux que la restriction de la liberté d'association par le régime de contrôle en projet soit nécessaire pour atteindre l'objectif poursuivi, à savoir que les « financiële middelen [van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie], alleen en enkel, voor de door haar gefinancierde opdracht worden aangewend » et que la mesure soit proportionnée à cet objectif. Les dispositions en projet doivent dès lors être fondamentalement revues sous cet angle.

9. Les chapitres IV (deuxième mention)⁹ et V doivent être renumérotés en chapitres V et VI.

EXAMEN DU TEXTE

Préambule

10. On adaptera la mention du fondement juridique dans le préambule conformément à ce qui a été exposé dans l'observation 3. En outre, il faut viser l'ordonnance du 4 avril 2019 (et non : 22 mars 2019).

Cette dernière observation s'applique également à l'article 1er, 2°, du projet.

11. Le neuvième alinéa actuel du préambule doit viser l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2° (et non : 1°), des lois sur le Conseil d'État.

⁸ C.C., 20 octobre 2005, n° 154/2005, B.16.

⁹ Au demeurant, mieux vaudrait modifier l'intitulé néerlandais de ce chapitre (« Controle ») en « Toezicht », conformément au chapitre V de l'ordonnance du 4 avril 2019.

Article 2

12. « [L]’association d’institutions et de services psychiatriques », mentionnée à l’article 2, 6°, du projet, vise, selon le délégué, les associations mentionnées dans l’arrêté royal du 10 juillet 1990 ‘fixant les normes d’agrément applicables aux associations d’institutions et de services psychiatriques’. Dans la même disposition, « la plate-forme régionale d’échange électronique des données de santé », vise, selon le délégué, la plate-forme dont fait état l’ordonnance du 4 avril 2019 ‘portant sur la plate-forme d’échange électronique des données de santé’. Les « autres structures de soins résidentielles », mentionnées à l’article 2, 7°, du projet, visent, selon le délégué, notamment les maisons de repos.

Il est conseillé de préciser ces définitions dans ces dispositions ou d’ajouter des définitions à l’article 1er du projet.

Article 4

13. L’article 4, alinéa 2, du projet fait mention du groupe cible prioritaire de la structure d’appui, ce qui donne à penser qu’il y aurait encore d’autres groupes cibles, ce qui n’est pas conforme au champ d’application de l’ordonnance du 4 avril 2019, défini, notamment, dans son article 2, 2°. Le délégué a confirmé qu’il vaudrait mieux omettre le mot « prioritaire ».

Article 5

14. Conformément à l’article 5, 2°, du projet, la structure d’appui développe, « dans les limites de ses missions, des services pour et avec les patients, leurs aidants-proches, leurs familles et leurs soignants ». À la question de savoir si cela signifie que la structure d’appui ne favorise que (la création de) tels services, ou fournira elle-même ce type de services, le délégué a déclaré ce qui suit :

« Het is de bedoeling dat de ondersteuningsstructuur zelf geen zorg verleent met uitzondering van eventueel psychologisch ondersteuning van zorgverleners inclusief ‘aidants-proches’ (niet professioneel zorgverleners) die (psychologisch) moeilijkheden ondervinden met een bepaald moeilijk zorgsituatie ».

Mieux vaudrait le préciser.

Articles 7 et 8

15. Les articles 7 et 8 du projet ne font pas apparaître avec suffisamment de clarté quel mécanisme de subventionnement cité à l’article 15, § 1er, de l’ordonnance du 4 avril 2019 est précisément visé. Il est conseillé de l’exprimer plus clairement, de sorte qu’il ne puisse subsister aucun doute concernant la compatibilité des dispositions en projet avec ladite disposition de l’ordonnance.

Article 9

16. Le délégué a confirmé que l'intention n'est pas que le régime de suspension du paiement de la subvention prévu à l'article 9 du projet aille à l'encontre des dispositions de la loi du 16 mai 2003 'fixant les dispositions générales applicables aux budgets, au contrôle des subventions et à la comptabilité des communautés et des régions, ainsi qu'à l'organisation du contrôle de la Cour des comptes' ou de l'article 85, alinéa 1er, 1°, de l'ordonnance du 21 novembre 2006 'portant les dispositions applicables au budget, à la comptabilité et au contrôle'. Dès lors que la disposition en projet ne semble également rien ajouter à ces dispositions, il vaudrait mieux l'omettre.

Article 11

17. L'article 11, alinéa 2, deuxième phrase, du projet dispose que les membres du Collège réuni compétents pour la politique de la santé peuvent s'opposer à la constitution de la réserve visée à l'article 16 de l'ordonnance du 4 avril 2019. À ce propos, le délégué a déclaré ce qui suit :

« De Ministers moeten erop toezien dat (overeenkomstig artikel 16 van de ordonnantie) de reserve alleen mag worden aangewend voor een en dezelfde doelstelling of voor een verwante doelstelling in de gesubsidieerde activiteit waarvoor de initiële subsidie werd toegekend. Ze zullen voortaan moeten nagaan of de door de ondersteuningsstructuur voorgelegd redenen die de samenstelling van de reserve verantwoordt al dan niet verenigbaar zijn met de opdrachten en voorwaarden van het ontworpen besluit alsook van de beheersovereenkomst ».

Mieux vaudrait préciser la disposition en projet en ce sens, compte tenu notamment de l'observation formulée au point 8.

Article 12

18. L'article 12 du projet mentionne tant un appel public pour la *conclusion d'un contrat* avec une structure d'appui que l'introduction d'une *demande de subvention* en tant que structure d'appui, alors qu'il est évident que l'intention est que la conclusion du contrat et l'octroi des subventions soient intrinsèquement liés. Le délégué a proposé de faire ressortir ce point plus clairement en rédigeant l'article 12, § 1er, du projet comme suit :

« Art. 12. § 1. Wanneer het Verenigd College een overeenkomst met een ondersteuningsstructuur wenst af te sluiten, lanceert het een publieke oproep.

Het nodigt de organisaties die aan de in artikel 2 bedoelde voorwaarden voldoen uit om op de publieke oproep te antwoorden. Deze organisaties beschikken minimaal over 20 werkdagen om een dossier, bij het bestuur, in te dienen, dat de volgende documenten bevat: (...) ».

On peut se rallier à cette proposition de texte.

Il reste que l'insertion de cette disposition dans la section 2 (« Procédure de demande de subvention ») du chapitre IV (« Subvention »), alors que le projet comporte également un chapitre II (« Contrat ») contenant des dispositions relatives à la conclusion du contrat, continue de prêter à confusion. Il est conseillé de mieux harmoniser encore la division des dispositions relatives à la conclusion du contrat, d'une part, et celles relatives à la demande de subvention, d'autre part, éventuellement en adaptant les intitulés des chapitres et section précités.

Article 19

19. Dès lors que l'article 19 du projet s'inspire de l'article 17, alinéa 2, de l'ordonnance du 4 avril 2019 et le paraphrase en partie, mieux vaudrait que la disposition en projet débute par le membre de phrase « Conformément à l'article 17, alinéa 2, de l'ordonnance, (...) ».

Observation finale

20. La disposition exécutoire fait défaut.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE